

■ Κατὰ τοῦ λογισμοῦ τῆς λύπης

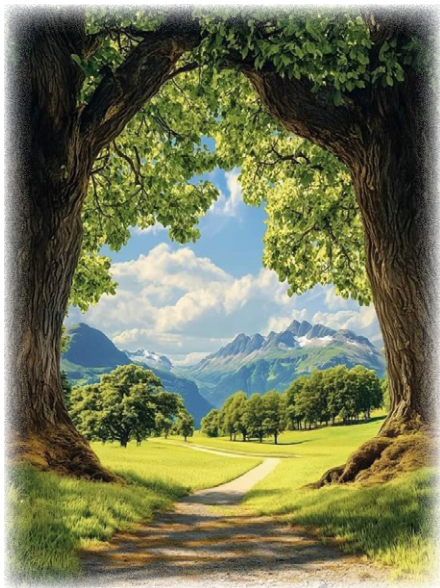
Ἐνδύομεθα τὸν Χριστό μας μὲ τὶς θλίψεις γιὰ τὴν Ἀγάπη Του*

Κάποιος ἀδελφὸς ἐθλίβη ἀπὸ κάποιον καί, ναὶ μὲν ἀντιμετώπισε σωστὰ τὸν πειρασμό, μὲ σιωπὴ καὶ ὑπομονή, ὑπέκυψε ὅμως σιγά-σιγά στὸ λογισμό τῆς λύπης. **Γι'** αὐτὸ καὶ μετὰ δακρύων παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ νὰ τοῦ δώσῃ ὑπομονή, μακροθυμία καὶ ἀνεξικακία.

Ἐνῶ προσευχόταν κάποτε, τὸν κατέλαβε ἓνας λεπτότατος ὕπνος καὶ εὗρέθη σὲ μιὰ μεγαλειώδη πανέμορφη πεδιάδα. **Ἐκεῖ**, εἶδε ἓνα ἀναρίθμητο πλῆθος λαμπροφορεμένων ἀνθρώπων νὰ παραστέκωνται στὸν Θρόνο τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ψάλλουν μεγαλοφώνως καὶ μὲ ἄρρητη γλυκύτητα: «Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε. Ἀλληλουία».

Ὁ ἀδελφὸς παρακολουθοῦσε ἐκστατικὸς καὶ ἀποροῦσε ποιοὶ εἶναι. **Ἀποφάσισε** λοιπὸν νὰ ρωτήσῃ κάποιον ἀπ' αὐτούς. **Καὶ** ἐκεῖνος τοῦ ἀποκρίθηκε:

- **Ἐμεῖς**, ὅταν ζούσαμε στὸν κόσμον, περάσαμε ἀπὸ τὸν ποταμὸ τῶν θλίψεων καὶ τῶν πειρασμῶν, γι' αὐτὸ καὶ ἐπλύθηκαν τὰ ἱμάτιά μας καὶ ἔγιναν τόσο λαμπρά. **Οἱ** θλίψεις τῆς ζωῆς ἐκείνης ἔγιναν τώρα κρουνοὶ ἀγαλλιάσεως

καὶ καύχημά μας ἐν Χριστῷ. **Τ**ὶ ἄντὸ καὶ ψάλλουμε διαρκῶς «... Χριστὸν ἐνεδύσασθε», διότι τὸν Χριστὸ δὲν Τὸν ἐνδύεται ὁ πιστὸς μὲ τὴν ψεύτικη χαρὰ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ μὲ τὶς θλίψεις καὶ τὴν ὑπομονή, μὲ τὶς δοκιμασίες, τοὺς πειρασμοὺς καὶ τοὺς διωγμοὺς γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ».

Ὁ ἀδελφὸς συνῆλθε καὶ ἡ καρδιά του φλεγόταν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ ζήσει καὶ αὐτὸς μὲ ἀγόγγυστη ὑπομονή σὲ κάθε θλίψι καὶ πειρασμό, προκειμένου νὰ συναριθμηθῇ μαζί τους.

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Ἀναγνωστοπούλου, Πνευματικὲς Διαδρομὲς στοὺς Μακαρισμοὺς, σελ. 201-202, Πειραιᾶς 2009. • **Β**λ. Ἀνώνυμου Ἡσυχαστοῦ, Νηπτική θεωρία, Λόγος ΙΓ', ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1991, σελ. 149-150. • **Ε**πιμέλ. ἡμετ.